

om det skulde kunne lade sig gjøre, maatte jeg dog meget fraraade den høitærede Minister at søge Landstingets Samtykke erhvervet til, at denne Lovs Træden i Kraft bliver gjort afhængig af en anden Lov. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at det vil være det Samme, som at man lader denne Skiftelov ligge i aaben Begravelse i Lovtibenden, ventende paa en ubestemt og usikker Opstandelse, og det forekommer mig, at dette vilde være en meget urimelig Fremgangsmaade; jeg veed i det Mindste ikke noget eneste Tilfælde, hvor noget Lignende tidligere er sket, og jeg kan ikke erkjende, at der kan nævnes tilstrækkeligt afgjørende Grunde for en saa endommelig Fremgangsmaade. Denne Lov kan jo meget godt gaa paa sine egne Ben, ligesom Konkursloven nu i 2 Aar har gaaet paa sine egne Ben. Disse 2 Love supplere hinanden. Den 3die Lov, som ganske vist staar i en vis Forbindelse med dem, og som maa ventes snart at ville følge efter, er Gebyrloven, men der er ikke større Nødvendighed for, at den skal leve og dø med den foreliggende Lov end med Konkursloven. Det vil være en stor Feiltagelse, hvis man sagde, at den foreliggende Lov kun skulde have theoretisk Interesse og være til Fordel for Juristerne, medens det for Andre var Sportelmedfættelsen, det gjaldt om. Ganste vist skal jeg holde paa Sporternes Medfættelse saa meget som muligt; men jeg maa have, at det er en stor Feiltagelse, hvis man kun vil kalde den foreliggende Lov theoretisk, thi den er sandelig lige saa meget praktisk. Den indeholder store og væsentlige Fremskridt, og det er ikke blot Juristerne, som vil synes om den og faae med den at gjøre, men ogsaa Lægsfolk, navnlig i Betragtning af, at den i meget betydelig Grad udvider Udgangen til privat Skifte. Det pleier vistnok ogsaa at stemme med de Grundsætninger, vi ellers følge, at, naar man kan faae et væsentligt og godt Fremskridt, saa gjør man dette, og venter ikke, til man samtidig kan faae to. Hvis denne Lov maatte udkomme, vilde der i alt Fald være eet Resultat fra denne i Ørigt saa resultatløse Samling, som man med Tilfredshed vilde kunne se hen til. Dette forekommer mig at ville være et Gode, og jeg skal derfor meget varmt anbefale, at man vedtager den Lov, som nu foreligger, og ikke gjøre den i Forbindelse med den anden Lov til en ny Udgave af de flamske Lovlinger, som skulde leve og dø sammen.

Th. Nielsen: Idet jeg begrundet de af Flertallet stillede Undringsforslag, skal jeg særlig omtale Forslaget under Nr. 4. Jeg tror, at naar

jeg har begrundet dette Forslag, behøver jeg ikke at dvæle ved de øvrige. Det forekommer mig rigtigst, at den ærede Ordfører brugte nogle stærke Udtryk, naar han blandt Andet sagde, at det var „det ene Korrekte“ at tage Lovforslaget. Jeg skal dog minde ham om, at der er Mænd i denne Sal, og da først og fremmest Udvalgets Flertal, som ere af en anden Mening, saa han kan da kun fra sit Standpunkt tale om, hvad der er det ene Korrekte. Jeg kunde nævne en Autoritet, som den ærede Ordfører maasse vil have nok saa megen Respekt for som for Udvalgets Flertal, eller jeg kan i alt Fald nævne Mænd her, der have haft den samme Opfattelse, som vi nu gjøre gjældende. I Samlingen 1867—68 stillede der saaledes en Forespørgsel til den daværende Justitsminister om, hvor vidt han agtede i en nær Fremtid at omordne Sportelvæsenet, og da gif man især løs paa Skiftesportlerne. De Herrer Forespørgere, der vare 20 i Tal, hørte den Gang til et mægtigt Parti, nemlig Mellempartiet, og de brugte i deres Udtalelse om det nuværende Sportelvæsen saa stærke Udtryk, at endog saa Ingen af Udvalgets Flertal har brugt dem saa stærke, ligesom de ogsaa satte Sportelvæsenet i Forbindelse med Omordningen af Retsvæsenet. Da den høitærede Finansminister Aaret i Forveien havde været meget uwillig til at svare paa et lignende Spørgsmaal, henvendte de Herrer sig til Justitsministeren med det Spørgsmaal, om han ikke fandt, at Retsvæsenet i alt Fald trængte til en Omordning, hvoraf saa nødvendigt maatte følge en Omordning af Sportelvæsenet, som de Herrer stadigt satte i Spidsen som det Første. Med den høitærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Ord, som det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Marius Gad) den Gang udtalte, og som findes i Tidenden Spalte 6115. Han sagde: „Da vi ønskede at fremme denne Sag og ønskede at fremme den paa en for Regjeringen saa lidet generende Maade som muligt, saa maatte det, da vi vidste, at Finansministeren ifjor havde givet en Erklæring, hvorefter det maatte være os klart, at han ikke interesserede sig videre for den, være ønskeligt at erfare, om Justitsministeren ikke fra Retsstandpunktet interesserede sig for at faae en Omordning af dette Forhold, der ganske vist ogsaa for en Del er finansiel, men lige saa sikkert har visse ikke ganske ubetydelige Misligheder over for Retsforholdene.“ Vi have nu faaet et Lovforslag, som jeg ikke skal omtale, idet den ærede Ordfører allerede har omtalt det tilstrækkelig anerkjendende. Der er nu en Retning her i Salen, der navnlig